

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. S.
bytem X

zastoupen JUDr. Adamem Bartoškem, LL.M., advokátem
sídlem tř. Svobody 645/2, 77900 Olomouc

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020, č. j. KUZZL-81267/2019-2, sp. zn. KUSP-81267/2019/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2020, č. j. KUZL-81267/2019-2, sp. zn. KUSP-81267/2019/DOP/Ti (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 10. 2019, č. j. MMZL 144879/2019, sp. zn. MMZL-030515/2018-MaV-PŘ-OOSA-1236/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání několika přestupků, neboť:
 - a) dne 9. 2. 2018, v době blízké 08:58 hod., v obci Fryšták, v části zvané Žabárna, na silnici č. 490, v místě u staré zastávky BUS, se jako řidič motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, neřídil pokynem k zastavení vozidla dávanému policistou ve stejnokroji PČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Obvodní oddělení policie Fryšták (dále též „PČR“) a pokračoval dále v jízdě dále v jízdě ve směru na obec Holešov a následně na obec Přílepy (kde se opět vydal ve směru na obec Holešov), přičemž se opět dále neřídil pokyny policistů k zastavení vozidla, které byly obviněnému dávány pomocí světelného a výstražného zařízení, doplněného nápisem STOP, umístěného na služebním vozidle Policie ČR a dále pokračoval v jízdě. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž se úmyslně dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 téhož zákona (dále také „přestupek 1.“).
 - b) dne 9. 2. 2018, v době blízké 09:00 hodiny, v obci Fryšták, na ul. Souhrady, v místě u objektu č. p. 53, ve směru jízdy na centrum obce Fryšták, jako řidič motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, se neřídil dopravním značením, neboť při předjíždění jiného motorového vozidla tovární značky C., přejel přes vodorovné dopravní značení č. V1a "Podélná čára souvislá". Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku z nedbalosti ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona (dále také „přestupek 2.“)
 - c) dne 9. 2. 2018, v době blízké 09:00 hodiny, v obci Fryšták, na místní komunikaci ulice Dr. Absolona, v místě křižovatky s místní komunikací ul. Potoky a ul. Dolnoveská, jako řidič motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci ulice Dr. Absolona, označené dopravní značkou P4 - "Dej přednost v jízdě!", při odbočování vpravo nedal přednost v jízdě řidiči služebního vozidla PČR, jedoucímu po hlavní silnici ul. Potoky, ve směru jízdy na ul. Dolnoveská, čímž došlo k omezení řidiče předmětného služebního vozidla PČR. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu a z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 téhož zákona (dále také „přestupek 3.“).
 - d) dne 9. 2. 2018, v době blízké 09:00 hodiny, se jako řidič motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, bezprostředně po provedené silniční kontrole, následně na služebně Obvodního oddělení policie Fryšták, odmítl na výzvu policisty podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Tímto jednáním žalobce úmyslně porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona (dále také „přestupek 4.“)

3. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci prvostupňovým orgánem uložena pokuta ve výši 31 000 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 15 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Podle jeho názoru prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Podané odvolání proto není důvodné.
5. V této souvislosti žalovaný předně uvedl, že žalobce byl hlídkou prokazatelně vyzván k podrobení se k vyšetření na alkohol či jinou návykovou látku, protože tak nelze prvostupňovému orgánu vyčítat, že do výroku zahrnul porušení obou zákonem stanovených povinností. Podle názoru žalovaného tato skutečnost spolehlivě vyplývá zejména ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a pořízeného videozáznamu. Přestože se jednalo o spáchání dvou přestupků, není k tíži žalobce, pokud příslušný správní orgán daná jednání považoval pouze za jeden skutek. Porušení jednotlivých povinností navíc vyplývá ze samotného projevu vůle žalobce, který svým podpisem stvrdil, že provedení příslušných vyšetření odmítá.
6. Žalovaný dále nepřisvědčil argumentaci žalobce, že vozidlo vůbec neřídil a pouze se v něm nacházel v garáži, kde byl následně policejní zásah proveden. Podle názoru žalovaného se jedná o ničím podložené a účelové tvrzení žalobce, které bylo navíc uplatněno značně opožděně. Konkrétně žalobce nesdělil, kdo měl být ve skutečnosti řidičem vozidla. Naopak s danou skutkovou verzí přišel až poté, co se jeho zmocněnec seznámil s obsahem spisové dokumentace. Z následných výpovědí žalobce na místě spáchání přestupku a na služebně příslušného policejního oddělení, které byly na videozáznamu zachyceny, navíc vyplývá, že žalobce předcházející řízení vozidla výslovně nezpochybnil. Dokonce se vyjádřil slovy, že nevěděl o tom, že by ho někdo zastavoval. K tomu žalovaný doplnil, že na konkrétní stopě videozáznamu „S.2.avi“ je v čase 2:12 obličej žalobce přes boční sklo vozidla spolehlivě zachycen, přičemž odpovídá dalším videozáznamům, které byly ze strany PČR pořízeny. Na tom nemůže nic změnit obecné tvrzení žalobce, že má bratra, který mu je vizuálně podobný.
7. Stejně tak neměl žalovaný pochybnosti o zákonnosti pořízení videozáznamu ze strany jednoho ze zasahujících policistů, a to na soukromý mobilní telefon. Důvodem je skutečnost, že se jednalo o důsledek nezprovoznění nahrávacího vybavení, kterým byli policisté vybaveni. Samotné pořizování záznamu na soukromé mobilní zařízení pak umožňuje příslušná právní úprava a judikatura, pakliže je takový záznam bezprostředně zaevidován a zákonem předvídaným způsobem zajištěn proti manipulaci či zneužití. V nyní projednávané věci byl v den spáchání přestupku sepsán úřední záznam, ve kterém byly popsány rovněž okolnosti související s potřebou použití mobilního telefonu policisty, a to za účelem zachycení protiprávního jednání žalobce v silničním provozu. Stejně tak mělo být dané nahrávací zařízení bezprostředně odevzdáno nadřízenému, popř. kontrolním orgánům PČR. Žalovaný je proto toho názoru, že postup dotčeného policisty byl v tomto ohledu profesionální.

8. Naopak nelze podle žalovaného dovozovat manipulaci s videozáznamem či jeho ponechání na soukromém zařízení pouze z jednotlivých časových údajů uvedených ve vlastnostech dotčených souborů, neboť mohou souviset s jejich vypálením na elektronický nosič dat (CD), popř. příslušnou konverzi souboru do jiného formátu. Podle žalovaného tak byly rozhodné skutečnosti svědčící o vině žalobce spolehlivě zjištěny, aniž by byly nepodloženou a také těžko uvěřitelnou skutkovou verzí žalobce (přítomnost ve stojícím vozidle během zásahu policistů) vyvráceny. Není pak povinností správního orgánu provádět další navržené důkazy či výsledky svědků, pakliže je skutkový děj spolehlivě zachycen barevným videozáznamem a nezaujatými svědeckými výpověďmi policistů, které s obsahem videozáznamu korespondují.
9. Pokud pak policisté žalobce museli dlouho dobu pronásledovat v silničním provozu a v důsledku vyhrocení situace následně použít donucovacích prostředků, nejedná se o okolnost, která by jejich nepodjatost sama o sobě zpochybňovala. Žalovanému ostatně není známo, že by bylo údajné pochybení policistů samostatně prošetřováno. Nebylo pak na místě vyslýchat všechny zasahující policisty, neboť ti na místo dorazili až později. Žalovaný pak odmítl obhajobu žalobce spočívající v tom, že byl na soukromém pozemku, neboť také ze zákona a ustálené judikatury vyplývá nemožnost účinného využití soukromého pozemku za účelem ztížení či znemožnění legitimního pronásledování ze strany policistů. Stejně tak lze považovat za zákonné následně provedené postupy a výzvy ze strany policistů, které na pronásledování vozidla bezprostředně navazovaly.
10. Kromě toho žalovaný považoval za spolehlivě prokázané rovněž přestupky spočívající v nerespektování policejního signálu k zastavení vozidla a nedání přednosti v jízdě na křižovatce dotčených ulic, neboť oba skutky jsou podloženy výpověďmi policistů a obsahem videozáznamu. Ačkoliv pak žalovaný shledal dílčí pochybnosti ve vztahu ke zdůvodnění a hodnocení míry zavinění, stalo se tak ve prospěch žalobce, pakliže bylo dovozeno zavinění ve formě nedbalosti, nikoliv úmyslu. Závěrem se pak žalovaný vyjádřil rovněž k výši a délce uložených správních trestů, které podle něj odpovídají skutkových okolnostem případu.

III. Žaloba

11. V žalobě a jejím doplnění bylo namítáno, že správní orgány rozhodovaly o přestupku přesto, že byl již promlčen. Tento závěr žalobce dovozoval na základě jednotlivých časových údajů z toho, že za účelem přetržení běhu promlčení lhůty nelze považovat za rozhodné vydání rozhodnutí o přestupku v situaci, kdy bylo následně zrušeno. Podle názoru žalobce tak odpovědnost za dané přestupky zanikla.
12. Kromě toho žalobce v obecné rovině namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a proto mělo být žalovaným zrušeno. Odvolací námitky navíc byly nesprávně právně posouzeny. V této souvislosti žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí týkající se spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je nesrozumitelný, protože z něho vyplývá, že se měl žalobce dopustit odmítnutí různých vyšetření, což lze kvalifikovat jako dvě protiprávní jednání. Ze spisové dokumentace a provedených důkazů navíc spolehlivě vyplývá, že žalobce byl vyzván pouze k tomu, aby se podrobil vyšetření zjišťující, zda nebyl pod vlivem alkoholu. Pokud žalovaný na tuto nesrovnalost v napadeném rozhodnutí reagoval, v podstatě nahradil činnost správního orgánu I. stupně. V této

- souvislosti navíc provedené důkazy a svědecké výpovědi deformoval, protože z nich nevyplývá, že by žalobce byl vyzván k podrobení se vyšetření na užití návykových látek, popř. že by bylo v tomto směru dáno důvodné podezření.
13. Žalobce dále brojil proti postupu žalovaného, který akceptoval skutečnost, že v prvostupňovém rozhodnutí absentují jakékoliv úvahy ohledně míry zavinění ve vztahu k přestupkům vymezeným ve výroku prvostupňového rozhodnutí 2. a 3. Není navíc zřejmé, jak žalovaný dospěl k tomu, že dané přestupky byly spáchány ve formě nevědomé nedbalosti. Stejně tak za tímto účelem nebylo vedeno žádné dokazování. Podle názoru žalobce správní orgány ve svých úvahách ohledně míry zavinění přestupku vymezeného v bodě 4. výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně nerozlišují složku vědomostní a volní.
 14. Současně žalobce namítal, že v předcházejícím řízení došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Důvodem je skutečnost, že bylo žalobci vyčítáno, že jednotlivé okolnosti pouze tvrdil, ale neprokázal. Podle žalobce je však podstatné, že předestřel vlastní skutkovou verzi a navrhl důkazy k jejímu prokázání. Konkrétně navrhoval provedení důkazů svědeckými výpověďmi osob, které se na místě silniční kontroly nacházely ještě před příjezdem policie. K provedení těchto důkazů však nebylo záměrně přistoupeno. Nelze pak klást žalobci k tíži, pokud nechtěl sdělit totožnost řidiče vozidla, neboť z pochopitelných důvodů uvedl, že se jednalo o osobu blízkou, která mu je podobná. Daným postupem proto správní orgány nedostály své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností.
 15. K tomu žalobce doplnil, že se jedná o jasnou preferenci svědeckých výpovědí policistů, a to za situace, kdy nebyl o průběhu policejního zásahu a jeho brutalitě v garáži žalobce pořízen jakýkoliv videozáznam. Současně byli vyslechnuti pouze dva policisté, přestože se jich na místě nacházel větší počet. V této souvislosti se žalobce pozastavuje nad tím, že byl na jednu stranu vyslechnut policista, který měl jeho podobu za jízdy rozeznat, ale nikoliv již soukromé osoby, které byly přítomny tomu, co se na pozemku žalobce následně odehrávalo. Právě dané časové rozmezí považuje žalobce za zcela zásadní.
 16. Stejně tak žalobce zpochybnil, že by řízení vozidla během své výpovědi na služebně policie potvrdil. Naopak poukázal na možnou podjatost jednoho ze zasahujících policistů, který potvrdil, že se dobře zná s jeho rodinnými příslušníky. Tento závěr podporuje podle žalobce rovněž skutečnost, že použití donucovacích prostředků a související zdravotní následky žalobce by mohli mít pro policisty nepříznivé dopady, pakliže by se prokázalo, že se dotčených přestupků nedopustil. Žalovaný se této námitce věnoval zaujatě a ryze v neprospěch žalobce. Svědek X navíc ve své výpovědi hovořil o kriminální minulosti nikoliv žalobce, ale jeho syna, což svědčí o další deformaci důkazů ze strany žalovaného.
 17. Přestože žalobce nezpochybnil, že správní orgány v tomto řízení nejsou oprávněny k řešení případné nepřiměřenosti použití donucovacích prostředků, mělo být k této okolnosti přihlédnuto. Policisté navíc v rozporu se zákonem pořizovali videozáznam na soukromém pozemku. Z prvostupňového rozhodnutí pak není zřejmé, jak byly tyto podklady hodnoceny, což vykazuje znaky nepřezkoumatelnosti, což nemůže napravit až žalovaný v napadeném rozhodnutí. Nesprávnost postupu žalovaného žalobce dále spatřoval v tom, že obhajoval postup prvostupňového orgánu, přestože

při provádění výsledku kladl záměrně kapciózní otázky, ve kterých žalobce nepřipustně označoval za řidiče vozidla. Takové vedení výsledku navíc podle žalobce vyvolává důvodné pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby.

18. Žalobce poté brojil rovněž proti výši a délce uložených správních trestů. Konkrétně žalobce zpochybnil závěr žalovaného, že nemohlo být přihlédnuto k osobním poměrům žalobce, resp. jeho pracovní neschopnosti. Žalobce totiž před vydáním prvostupňového rozhodnutí z konkrétních důvodů žádal o snížení správního trestu, což bylo odmítnuto s tím, že u žalobce nebyl zjištěn úpadek. Podle žalobce je dané zdůvodnění v rozporu s účelem daného institutu neboť snížení pokuty (pod spodní hranici stanovenou zákonem) není vyhrazeno pouze pro případy, kdy je obviněný v úpadku. Závěrem pak žalobce opětovně zdůraznil, že nelze akceptovat postup žalovaného spočívající v tom, že de facto supluje činnost správního orgánu I. stupně.
19. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K jednotlivým námitkám pak žalovaný předně uvedl, že nepovažoval za nutné autoritativně korigovat postup prvostupňového orgánu, které jednání žalobce považoval pouze za jeden přestupek, což bylo žalobci ku prospěchu. Svůj postup tak žalovaný dostatečně zdůvodnil. Žalobce ostatně neuvádí, jakým způsobem bylo do jeho práv zasaženo. Je pak zcela v souladu s ustálenou judikaturou, pokud žalovaný nedostatky odůvodnění prvostupňového orgánu rovněž ve vztahu k formě zavinění korigoval, neboť správní řízení tvoří dohromady jeden provázaný celek.
21. Pokud se jedná o důkazní situaci, žalovaný považoval písemně zachycenou výzvu k podrobení se příslušných vyšetření za zcela dostatečný podklad pro rozhodnutí, což ostatně dokládá také ustálená judikatura. Prvostupňový orgán se navíc k těmto otázkám vyjadřoval, a to rovněž ve vztahu k souvisejícímu posouzení míry zavinění.
22. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že žalobce sice navrhoval provedení dalších důkazů, ale vlastní skutkovou verzi dostatečně nepředestřel, přestože byl na tuto okolnost upozorněn. Konkrétně nebyl schopen poskytnout smysluplné vysvětlení toho, že se krátce po dojezdu vozidla do garáže nacházel za volantem s klíčky od vozu a zahřátým motorem. Žalovaný je navíc toho názoru, že v řízení byl obstarán a proveden řetězec důkazů, které vinu žalobce spolehlivě dokládají. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce má povinnost podrobit se příslušnému vyšetření na výzvu policisty již při důvodném podezření, aniž by muselo být v danou chvíli postaveno na jisto, že odpovídající povinnost řidiče porušil.
23. Podle názoru žalovaného pak vypořádal dílčí námitky žalobce tím, že předestřel vlastní ucelenou argumentaci, a to rovněž ve vztahu k posouzení věrohodnosti svědecké výpovědi policisty J. Nelze navíc opomenout, že znalost rodinných příslušníků obviněného není v případě policistů z menších okrsků žádnou výjimkou, aniž by z toho bylo možné bez dalšího dovozovat. Věrohodnost takové výpovědi by tak mohla být úspěšně zpochybněna s odkazem na další specifické okolnosti, jako jsou třeba sousedské či občanskoprávní spory apod. Kromě tvrzení žalobce pak nevystaly

ve správním řízení konkrétní indicie svědčící o tom, že by použití donucovacích prostředků ze strany policistů probíhalo nezákonným způsobem.

24. Co se pak týče namítané nepřiměřenosti výše správního trestu, žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, ve kterých byly individuální okolnosti náležitě zohledněny. Z těchto úvah také vyplývá, proč nebylo možné uvažovat o mimořádném snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem.

V. Replika žalobce

25. K vyjádření k žalobě podal žalobce repliku, ve které na podané žalobě setrval. V této souvislosti v zásadě zopakoval podstatné části žalobní argumentace. Zejména žalobce poukázal na jednotlivá procesní pochybení a tendenční postup správních orgánů, které za pomoci manipulací a deformace důkazů usilovaly o vyslovení viny žalobce, a to v rozporu s požadavkem na dodržení zásady materiální pravdy.
26. Stejně tak žalobce odmítl závěr žalovaného o tom, že ve správním řízení nepřednesl vlastní verzi skutkového děje. Naopak správní orgány odmítly provedení důkazů, které žalobce za účelem vedení obhajoby navrhoval. Současně nepřikládaly význam pochybnostem panujícím ohledně svědeckých výpovědí a dalších provedených důkazů, na což žalobce poukazoval. Uvedený postup svědčí podle žalobce o zaujatosti správního orgánu a policistů jak vůči němu samotnému, tak i jeho zmocněnci. Co se pak týče hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí, žalobce zdůraznil, že znalost jeho rodinných příslušníků ze strany místního policisty sice není výjimkou, ale má být okolností vedoucí k tomu, že se správní orgány na věrohodnost takového svědka více zaměří, stejně jako na posouzení objektivnosti dalších důkazů, jejichž nedostatky byly žalobcem vytýkány.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

27. Ze správního spisu prvostupňového orgánu a žalovaného vyplývají následující skutečnosti. Podle oznámení přestupku ze dne 7. 3. 2018, které zachycuje popis skutkového děje zachycující spáchání jednotlivých přestupků, žalobce po pronásledování vozidla (během kterého porušil povinnost dát přednost k jízdě) vjel do garáže, kde proti němu byly použity donucovací prostředky, protože nechtěl z vozidla dobrovolně vystoupit. Následně na výzvu opakovaně odmítl podrobit se příslušným vyšetřením dechové zkoušky na alkohol a i na jinou návykovou látku.
28. Z úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů a jiných návykových látek ze dne 9. 2. 2018 vyplývá, že se vztahuje ke kontrole přítomnosti či požití alkoholu, tak jiné návykové látky. Žalobce na všech listinách uvedl, že si je přečetl a souhlasí. Na poslední straně je přitom jako důvod neprovedení vyšetření na zjištění alkoholu v dechu, odběru biologického materiálu a podrobení se orientační zkoušce na zjištění přítomnosti návykových látek, uvedeno odmítnutí ze strany žalobce, přičemž tuto listinu také podepsal.
29. Součástí daného záznamu je rovněž formulářová výzva k podrobení se jednotlivým vyšetřením (včetně na přítomnost návykových látek). Na ní je vlastnoručně uvedeno, že žalobce se těmto vyšetřením odmítl podrobit, neboť byl vyzván ve své garáži. Dané vyjádření opět podepsal.

30. Podle úředního záznamu ze dne 9. 2. 2018, kde je podrobně popsán průběh události, a to od marného pokusu k zastavení vozidla žalobce v silničním provozu, až po jeho zastavení na soukromém pozemku a provedení silniční kontroly (výzvy k podrobení se příslušnému vyšetření). Současně je tam uvedeno, že jízda žalobce byla zaznamenávána na soukromý mobilní telefon policisty J., protože se hlídce nepodařilo zprovoznit služební kamerové zařízení (nebyly seznámeni s používáním nového zařízení).
31. V úředním záznamu ze dne 12. 2. 2018 je zachycen popis jízdy žalobce a jeho pronásledování policejními hlídkami, které se dělo za užití světelného a zvukového výstražného zařízení. Také zdůrazněno, že během jízdy žalobce docházelo ke kolizním situacím. Ve spisu je založena též fotodokumentace prostoru garáže, vozidla a samotného žalobce (9. 2. 2018), dále evidenční karta řidiče.
32. Stěžejním důkazním materiálem o průběhu přestupkového jednání žalobce jsou videozáznamy uložené na dvou nosičích CD založených ve spisu. Disk označený jako CD 1 obsahuje záznamy označené jako „S. 1“ - Pronásledování žalobce, kde je mj. v čase 0:15 zachycen obličej žalobce přes boční sklo na straně řidiče. Je jasné, že hlídka používá zvukový výstražný signál. Záznam označený jako „S. 2“ obsahuje zobrazení pokračování v pronásledování žalobce – Žalobce často přejíždí do protisměru a pokračuje v jízdě, přestože je bezprostředně pronásledován policejním vozidlem/vozidly se zvukovým signálem. Na konci videa záznam obrazu chybí. Není tedy zachyceno zastavení vozidla v garáži.
33. Záznam označený jako „Odmítnutí DZ na místě“ obsahuje mj. pasáž, kde je zachycen žalobce s oděrkou na obličeji, který je policistou jménem zákona vyzván k podrobení se dechové zkoušky na alkohol (nikoliv však výslovně na návykovou látku). Žalobce reaguje tím, že policie nemá na jeho pozemku (u jeho domu/garáže) co dělat. Když policista uvádí, že žalobce nerespektoval pokyn policisty k zastavení vozidla, žalobce na to v čase 0:31 reaguje: „Beru, ale venku jo, ale tady nemáte co dělat.“ V čase 1:08 se policista rovněž ptá, zda žalobce užil jiné návykové látky. Žalobce se o tom odmítá bavit.
34. Záznam označený jako „Odmítnutí DZ na OOP Fryšták 2“ – Policista žalobce výslovně vyzval (na služebně) k podrobení se dechové zkoušce na alkohol a ke zkoušce, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou (popř. následný odběr biologického materiálu) s odkazem na ustanovení zákona. Žalobce potvrzuje, že veškeré výzvy policisty odmítá, protože byl kontrolován a vyzýván doma.
35. Disk označený jako „CD2“ obsahuje „Kamerový záznam Kompas 618“, kde je zachycen záznam z policejního vozidla (jednoho z pronásledujících). Zachycuje vozidlo žalobce projíždějícího zástavbou. Bezprostředně za ním jedou další policejní vozidla. Následně vozidlo žalobce ztraceno tímto vozidlem z dohledu (něco přes minutu). Na konci záznamu vozidlo přijíždí do dvorku od domu žalobce, kde se nachází dané vozidlo a policejní vozidla. Toto policejní vozidlo se asi pokoušelo žalobci „nadjet“. Následně však zjistilo, že to není možné, tak se vrátilo tam, kde ho původně (a za ním jedoucí dvě další policejní vozidla) ztratilo z dohledu. Jelo pak stejnou a velmi úzkou cestou k domu žalobce.
36. Další záznam označený jako „Odmítnutí DZ na OPP Fryšták 1“ zachycuje průběh další výzvy policistky k dechové zkoušce a zkoušce, zda není ovlivněn jinou

návykovou látkou, popř. odběru biologického materiálu s odkazem na zákonnou povinnost řidiče. Podle záznamu žalobce stále opakuje, že byl doma v garáži a tam se podrobit nemusí. Žalobce současně popírá, že by řídil motorové vozidlo, neboť pouze seděl v autě v garáži. Přesto v čase 03:43 na popis události ze strany policisty uvádí, že neví, že neviděl, že by ho někdo zastavoval. Pak už o tom nechce zase hovořit a trvá na tom, že nemá důvod se dechové zkoušce podrobit.

37. Další podklady již zachycují samotný průběh přestupkového řízení (oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 3. 8. 2018, protokol o projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce ze dne 28. 8. 2018 a prvotní rozhodnutí o přestupku ze dne 26. 11. 2018. Ze sdělení Policie ČR k dotazu prvostupňového orgánu ze strany PČR bylo sděleno, jak byly videozáznamy pořízeny. Záznamy „S. 1“ a „S. 2“ byly pořízeny soukromým mobilem policisty J., zbytek záznamů pak byl natočen služebními kamerami. Současně upřesněno, že videozáznam zachycující samotné zatčení žalobce (použití donucovacích prostředků) nebyl pořízen.
38. K odvolání žalobce bylo prvotní rozhodnutí o přestupku ze dne 26. 11. 2018 zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 5. 2019, a to zejména z důvodu neprokázání spáchání přestupku nepředložením řidičského průkazu a dalších potřebných dokladů podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Následně proběhlo ústní jednání dne 23. 8. 2019. Kromě obsahu správního spisu proveden důkaz svědeckými výpověďmi dvou zasahujících policistů.
39. **Policista X** nejprve volně uvedl, že kolega X zastavoval vozidlo žalobce terčem, který tuto výzvu nerespektoval. Následně se snažil ujíždět, přestože nejprve přibrzdil, ale ihned poté se rozjel. Zapnuli proto výstražné a rozhlasové zařízení. Následně policista popisuje průběh pronásledování, přičemž končí tím, že vozidlo žalobce vjelo do rodinného domu, kde policisté X a X běželi k vozidlu žalobce a pomocí donucovacích prostředků ho vytáhli ven.
40. K dotazům, pak policista X doplnil, že po lustraci zjistili totožnost majitele vozidla (žalobce), kterého policista X z místní znalosti poznal. Současně svědek upřesnil, že u domu žalobce se poté nacházelo několik policistů a civilních osob. Ve vozidle při pronásledování jela pouze jedna osoba. Policista X žalobce jinak nezná, tehdy ho viděl poprvé. Na místě silniční kontroly viděl žalobce ve chvíli, kdy ho policisté X a X vytahovali z vozidla pomocí donucovacích prostředků. K namítanému rozporu ve výpovědi pak svědek doplňuje, že vozidlo nebylo ztraceno z dohledu ze strany policie (obecně). K namítané výměně řidiče vozidla však policista X uvedl, že ji stoprocentně vyloučit nemůže.
41. **Policista X** podobně jako svědek X vypověděl o tom, že žalobce nerespektoval pokyn k zastavení vozidla dávaný terčem. Následně popsal průběh pronásledování. Po celou dobu mělo být zapnuto světelné a zvukové výstražné zařízení. Policista X si během pronásledování vozidla uvědomil, že by mohl být řidičem žalobce, kterého zná od vidění, což ohlásil vysílačkou. Svědek rovněž ví, kde žalobce bydlí, přičemž dovodil, že bude směřovat právě do tohoto místa. Před vjezdem do prostoru domu jelo policejní vozidlo s policistou X za žalobcem ve vzdálenosti asi 10 metrů. Následně svědek spolu s policistou X vyběhl z vozidla, ve kterém seděl žalobce. Policista X vyloučil, že by mohlo dojít k záměně (nikdo další se v garáži nenacházel). Jelikož žalobce na zákonné výzvy nereagoval, bylo užito donucovacích prostředků. Poblíž se

nacházel syn žalobce, kterého policista X zná osobně. Žalobce byl následně vyzván k podrobení se dechové zkoušce, včetně možného ošetření.

42. K dotazům pak policista X doplnil, že k žalobci nemá žádný vztah. Zná pouze jeho syny A. a R., ale nikoliv žalobce osobně. Syn X měl mít podle svědka vícero problémů s policií, přičemž má svědek pocit, že ho v minulosti rovněž zajišťoval, popř. řešil ve vazbě na řízení pod vlivem alkoholu a přestupek proti občanskému soužití. Svědek má však k němu vztah neutrální, čistě pracovní. Více zná syna X, který má pohostinství ve Fryštáku. Navzájem si tykají, popř. se potkávají občas ve fitness centru. Nejsou však kamarádi, kteří by se cíleně stýkali. Podjatost však policista vyloučil. Vozidlo žalobce měl policista X na dohled. Ztratilo se jim pouze na 15 s ve Fryštáku, ale to ho měla na dohled jiná hlídka policie. Svědek viděl žalobce na vzdálenost asi 1,5 m z vozidla, kdy se navzájem dívali do očí (viz záznam „S. 1“). Svědek může potvrdit, že se jednalo o žalobce, přičemž ve vozidle nebyly jiné osoby. Ztotožnění osoby žalobce si svědek nepamatuje. Žalobce je přesvědčen o tom, že k záměně řidičů nemohlo dojít (ve vazbě na [situaci a charakter pozemku], protože v momentě, kdy žalobce zajížděl do garáže, již vybíhali z vozidla. Za tu dobu by podle svědka nestihl vystoupit. Když žalobce běžel ke garáži, již viděl světla vozidla. Po příjezdu na pozemek svědek zahodil mobilní telefon (záznamové zařízení) a běžel ke garáži. Záznam z mobilu nejspíše stahoval policista X, a to tentýž den.
43. Žalobce dále podal své písemné vyjádření k podkladům ze dne 13. 9. 2019. Poté bylo vydáno nové rozhodnutí o přestupku (tzn. prvostupňové rozhodnutí), proti němuž žalobce podal odvolání ze dne 2. 11. 2019, které bylo doplněno podáním ze dne 12. 11. 2019. Prvostupňový orgán dále vydal usnesení o zastavení řízení ze dne 26. 11. 2019, a to pouze ve vztahu k přestupku spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu].

VI. Ústní jednání před krajským soudem

44. Ve věci bylo podle ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. nařízeno ústní jednání na den 14. 6. 2021, neboť žalobce s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Krajský soud za přítomnosti zástupce žalobce a zástupce žalovaného a v omluvené nepřítomnosti žalobce při jednání označil napadené rozhodnutí a věnoval se podrobně vymezení všech skutků, z nichž byl žalobce shledán vinným. Vyslechl pak přednesy stran.
45. Zástupce žalobce při jednání odkázal na všechna písemná podání žalobce v předmětné věci, přičemž zejm. zdůraznil, že napadené rozhodnutí je vadné, neboť nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že skutky spáchal žalobce. Měla tedy být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Zástupce žalovaného rovněž odkázal na své vyjádření. Zdůraznil k námitce směřující proti pořizování policejního záznamu zásahu, že policie je oprávněna pořizovat obrazové či jiné záznamy o průběhu policejních úkonů.
46. Dále krajský soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Poté k výslovnému dotazu soudu zástupce žalobce uvedl, že stran důkazních návrhů odkazuje na obsah písemných podání soudu. Upřesnil, že žalobce nemá žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu. Za této situace krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů ve věci přerušil jednání za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

47. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
48. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
49. Žaloba **není důvodná**.
50. Krajský soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného netrpí žádnou z vad, k nimž by byl krajský soud povinen přihlédnout i z úřední povinnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], a je teda zcela srozumitelně, logicky a přezkoumatelně zdůvodněno.
51. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud dodává, že v obecné rovině rozhodně nelze považovat rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná. Naopak obsahují precizní popis skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů, a to při reflexi zpochybnění jejich neúplnosti či nevěrohodnosti ze strany žalobce. Přezkoumatelnost je pak třeba hodnotit ve vazbě k oběma rozhodnutím, protože žalovaný úvahy prvostupňového orgánu v řadě ohledů precizoval, což je podle judikatury přípustné (žádoucí).
52. Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterým z různých důvodů brojil proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Krajský soud pro přehlednost rozdělil jejich vypořádání do následujících bodů.
53. V prvním (a původně jediném) žalobním bodě žalobce argumentoval tím, že jeho odpovědnost za přestupek již zanikla v důsledku **uplynutí promlčecí doby**. Původní rozhodnutí o přestupku nemohlo založit přerušení běhu promlčecí doby, protože bylo následně zrušeno.
54. Podle ustanovení § 32 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích platí, že *promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání*.
55. Takový výklad zákona, jako zastává žalobce, však nelze jazykovým výkladem dovodit, protože pro přerušení běhu lhůty je podstatné samotné vydání rozhodnutí o přestupku, aniž by mělo jakoukoliv relevanci, zda bylo následně zrušeno. V uvedeném smyslu je zákon vykládán též doktrínou (viz k tomu Kadečka, S. In. Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F. a Šťastný, V. zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 221 – 222). Tento výklad je v souladu též s důvodovou zprávou k tomuto zákonu (viz sněmovní tisk PSP č. 555/0, rok 2015). V tomto směru má význam objektivní promlčecí doba (3 roky), která však v předmětné věci nebyla překročena.

56. První žalobní bod tedy není důvodný, neboť k promlčení odpovědnosti za spáchané přestupky nedošlo, a proto se krajský soud zabýval ostatními žalobními body směřujícími ke zpochybnění zákonnosti postupu Policie ČR při vyšetřování a dokumentování přestupkového jednání žalobce a dále k průběhu řízení před prvostupňovým orgánem a zjišťování skutkového stavu.
57. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí trpí **nesrozumitelností výroku prvostupňového rozhodnutí v bodě 4.**, jež se vztahuje ke skutku spočívajícímu v odmítnutí podrobit se na výzvu příslušným vyšetřením na přítomnost alkoholu či jiné návykové látky.
58. Sám žalovaný připustil, že prvostupňový orgán měl jednání žalobce kvalifikovat jako dva přestupky (odmítnutí dvou různých vyšetření, tedy porušení dvou různých povinností řidiče). Současně však zdůraznil, že není důvod k rušení rozhodnutí, neboť je takové „pochybení“ ve prospěch žalobce, který nebyl uznán vinným ještě z jednoho přestupku a nebylo mu to zohledněno například při úvahách o výši či délce správních trestů. Krajský soud se s touto úvahou zcela ztotožňuje.
59. Z videozáznamu na místě vyplývá, že žalobce sice odmítl pouze dechovou zkoušku, ale policista hovoří také o požití jiných návykových látek. Výslovně pak byl žalobce vyzván k oběma vyšetřením na služebně, což dostatečně dokumentují videozáznamy založené na nosičích CD ve spisu. Kromě toho je ve spisu originál výzvy k podrobení se obou vyšetření, včetně souvisejícího úředního záznamu, který důvody odmítnutí žalobce blíže popisuje. Žalobce všechny listiny podepsal a výslovně uvedl, že souhlasí. Je tedy zřejmé, že žalobce byl vyzván k oběma zkouškám a odmítl je podstoupit s tím, že byl doma a policisté k tomu nejsou oprávněni. Podstatné je tedy jeho faktické jednání (neposkytnutí součinnosti), přestože odmítnutí přímo na videozáznamu výslovně nevyjádřil. Svým podpisem ho však bez pochybností potvrdil.
60. O důvodném podezření pak svědčí samotné jednání a jízda žalobce, přičemž se jedná o standardní policejní postup, který je obvyklý rovněž u méně závažných přestupků. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce byl vyzván k podrobení se jak dechové zkoušce, tak orientačnímu vyšetření na přítomnost jiných návykových látek, přičemž tato okolnost vyplývá z výpovědí policistů, videozáznamů a vyjádření obviněného (s. 3), pak z toho nelze bez dalšího dovozovat jakoukoliv „deformaci“ (falsifikaci) důkazů. Žalovaný totiž pracoval s důkazy v tomto ohledu souhrnně, aniž by prokázání odmítnutí orientačního vyšetření na návykové látky dovozoval konkrétně ze svědeckých výpovědí policistů, kteří se vyjadřovali pouze k odmítnutí dechové zkoušky. Ani v opačném případě by se navíc nejednalo o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí, protože jednoznačné odmítnutí provedení těchto vyšetření je přímo prokázáno pomocí videozáznamů a úředního záznamu o odmítnutí (včetně výzvy) a řádně dokumentováno ve správním spisu.
61. Ve třetím žalobním bodě namítal žalobce nedostatečné odůvodnění **tzv. subjektivní stránky** přestupků, a to konkrétně těch skutků, které byly vymezeny v bodě 2) a 3) prvostupňového rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že ve vztahu k přestupkům vymezeným v bodech 2) a 3) rozhodnutí o přestupku skutečně nebyla ze strany prvostupňového orgánu věnována zvýšená pozornost odůvodnění míry zavinění, neboť byla pouze konstatována nevědomá nedbalost. Žalovaný nicméně úvahy prvostupňového orgánu v napadeném rozhodnutí (s. 8-9) korigoval, když uvedl, že

nebyly s ohledem na jejich povahu spáchány ve formě nevědomé nedbalosti, ale úmyslu. Jedná se však opět o vadu, která je žalobci ku prospěchu (ve vazbě na přítěžující a polehčující okolnosti), aniž by měla vliv na právní kvalifikaci jeho přestupkového jednání.

62. Je také nutné vycházet z toho, že posouzení míry zavinění a způsob jejího zdůvodnění nepochybně vyplývá ze skutkových okolností případu a povahy protiprávního jednání. V nyní projednávané věci si lze jen těžko představit, že by žalobce nejednal zaviněně (alespoň ve formě nevědomé nedbalosti).
63. Důvodem ke zrušení rozhodnutí pak nemůže být ani tvrzení žalobce, že byla ve vztahu k přestupku odmítnutí podrobit se příslušnému vyšetření (skutek uvedený v bodě 4. prvostupňového rozhodnutí) hodnocena pouze vědomostní složka jednání (zcela vědomě), protože složka volní vyplývá z jednání žalobce, které výzvě následovalo. Míru zavinění je třeba posuzovat nikoliv ve vztahu k právní kvalifikaci („co je pro žalobce lepší nebo horší“), ale ve vazbě na vlastní jednání, o čemž nelze mít v případě zákonné výzvy policisty pochybnosti. Poukaz žalobce na rozpor postupu správních orgánů s právní teorií nasvědčuje tomu, že sám žalobce si je vědom toho, že prakticky je odůvodnění zavinění formulováno zcela dostatečně a v souladu se zákonem. Není povinností správního orgánu analyzovat zvláště vědomostní a volní složku zavinění.
64. Další (čtvrtý) žalobní bod se týká procesních vad napadeného rozhodnutí, tedy tvrzení, že správní orgány porušily právo žalobce na spravedlivý proces (**nerespektování práva na spravedlivý proces**). Žalobce zejm. tvrdil, že přednesl svou verzi skutkového děje, kterou podpořil konkrétními důkazy, zejm. návrhy na výslech svědků – osob, které se v prostoru zásahu pohybovaly před i během zásahu policistů. Pokud se týká těchto tvrzení, krajský soud v prvé řadě uvádí, že je na žalobci, a nikoliv na správních orgánech, aby prokázal svou verzi skutkového děje. Základní argument žalobce je tedy chybný, neboť nebylo povinností správních orgánů provádět veškeré navržené důkazy ani vyvrátit jím tvrzenou skutkovou verzi. To vše platí za podmínky, že správní orgán na základě dostatečných podkladů a provedení dokazování dospěje ke skutkovému stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
65. Žalovaný netvrdil, že by žalobce na svoji obhajobu neuváděl nic, popř. že by nenavrhoval žádné důkazy. Naopak poukázal na opožděné uplatnění skutkové verze založené na tvrzení, že žalobce své vozidlo neřídil (nikoliv bezprostředně během silniční kontroly), stejně jako na skutečnost, že tato verze byla velmi obecná a neobsahovala žádné podrobnosti o tom, kdo měl vozidlo řídit a jak mohlo dojít za daných okolností k záměně. Pokud žalobce nesdělil totožnost této osoby – jak posléze upřesnil – s odkazem na to, že to byla osoba jemu blízká, která je mu podobná, jde o tvrzení zcela nepřesvědčivé, které správní orgány nemusely nijak vyvracet (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č.j. 2 As 3/2004-70, přístupný na www.nssoud.cz). Argumentace výměnou řidiče navíc představuje známou taktiku přestupců ve snaze ex post problematizovat a zpochybnit jinak řádně zjištěný skutkový stav věci.
66. Krajský soud stejně jako žalovaný považuje za zcela nepravděpodobné, že by se řidič vozidla, které zastavilo v prostoru garáže žalobce, stihl před příjezdem policejní hlídky ve velmi krátkém časovém intervalu vyměnit se žalobcem a následně z místa zastavení

vozidla uprchnout. Ve světle dalších zjištěných skutkových okolností navíc krajský soud považuje tuto skutkovou verzi za zcela vyvrácenou.

67. Podrobněji krajský soud poukazuje zejm. na následující zjištěné skutečnosti. Důležitým argumentem je shodná výpověď obou vyslechnutých policistů (svědek X a svědek Y). Policisté především shodně vypověděli, že některá z policejních hlídek měla vždy vozidlo žalobce na dohled. Policista X pak do dvora přijel bezprostředně po žalobci, přičemž když dobíhal ke garáži, vozidlo teprve zajiždělo, přičemž v garáži následně kromě žalobce za volantem nikdo nebyl. Z videozáznamu je navíc zřejmé, že policejní vozidlo bylo za vozidlem žalobce v těsné blízkosti v úzkém průjezdu nacházejícím se v bezprostřední blízkosti před jeho domem, což svědecké výpovědi podporuje. Za stěžejní lze pak považovat rovněž videozáznam („S. 1“), na kterém je žalobce z boku zachycen ve vzdálenosti pouze 1 metru, přičemž lze srovnáním jeho podoby (bez vlasů, tvar hlavy apod.) s následně pořízenými videozáznamy a fotodokumentací dospět k závěru, že vozidlo řídil. Všechny tyto důkazy spolehlivě prokazují, že vozidlo řídil a k záměně dojít nemohlo (seděl ve vozidle sám a byl pořád na dohled policejních vozů).
68. Vyslýchat další svědky ohledně podoby žalobce by bylo nadbytečné, protože policista X ho za jízdy rozpoznal, přičemž z místa následné kontroly byl pořízen videozáznam. Samotná přiměřenost použití donucovacích prostředků, čemuž byl přítomen rovněž policista X, pak není předmětem tohoto řízení. Při znalosti těchto skutečností nelze racionálně požadovat, aby správní orgány prováděly další dokazování ohledně totožnosti řidiče vozidla, kterou žalobce – nepřesvědčivě a neúspěšně – zpochybnil. Taková skutková verze přestupkového děje neodůvodňuje provádění dalších důkazů.
69. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že Policie ČR účelově vypnula nahrávací zařízení, aby nebylo zřejmé její pochybení při zásahu v prostoru dvora a garáže rodiny S. K tomu lze zejména podotknout, že policista X přestal nahrávat průběh zákroku ve chvíli, kdy jeho policejní vozidlo přijelo k domu S. a posádka vozu se logicky zapojila do akce. Při natáčení obrazového záznamu by jen těžko mohl policista X zakročit dle zákona proti žalobci, který odmítal vystoupit z vozidla, ačkoliv byl k tomu policisty vyzván. Takový průběh zákroku nesvědčí o tom, že by svědek X záměrně vypnul nahrávání, ale intuitivně ponechal telefon v policejním autě, neboť by mu při zákroku nutně překážel. Následně probíhající výzvy (po příjezdu dalších hlídek) jsou již na kaměře zachyceny.
70. Co se týká dokazování samotného průběhu policejního zákroku v prostoru dvora a garáže rodiny S., spočívá zásadní omyl žalobce v tom, že považuje tuto část skutkového děje za klíčovou pro posouzení otázky viny ze spáchání přestupku. Přitom tato část skutkového děje se již udála po dokončení skutkového děje všech skutků vyjma přestupku označeného v prvostupňovém rozhodnutí v bodě 4. (odmítnutí se podrobit zkoušce na alkohol či jinou návykovou látku). Žalobcem uváděná nestandardnost postupu policistů při použití donucovacích prostředků navíc není předmětem tohoto řízení, přičemž nevyšlo najevo, že by bylo v jejich postupu (v jiném řízení) shledáno pochybení, popř. že by se žalobce takového závěru domáhal.
71. Pokud žalobce tematizuje otázku zákonnosti pořízení důkazního materiálu (obstarání videonahrávek), ani zde nenalezl krajský soud žádné porušení zákona. Ve smyslu ustanovení § 62 odst. 1 zákona o Policii ČR platí, že „Policie může, je-li to nezbytné

pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věci nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.“ Průběh pronásledování policejními auty se odehrával na silnici, tedy na místě veřejnosti přístupném, přičemž co se týká prostoru dvora a garáže, kde se odehrál zbytek zákroku (šlo tedy o policejní úkon), lze odkázat přiměřeně na ustanovení § 69 zákona o Policii ČR, neboť v této fázi policejního postupu nemohlo být zřejmé, zda jde o prošetřování podezření ze spáchání trestného činu (kupř. ohrožení pod vlivem návykové látky) či pouze přestupku.

72. K hodnocení provedených důkazů (zejm. svědeckých výpovědí) ve správním řízení krajský soud uvádí následující. Tvrzené osobní vazby a související podjatost svědka J. nelze dovozovat pouze z toho, že žalobce zná od vidění, popř. ho v minulosti již kontroloval. Stejně tak nelze jeho nevěrohodnost vyvozovat z toho, že jako policista z menšího okrsku zná lépe jednoho ze synů žalobce, a to pouze tak, že si tykají, neboť se bez předchozí domluvy občas potkají, neboť žijí v téže obci. Zásadní je, že se nejedná o přátelský vztah, natož takový, který by byl spojen s nevraživostí či různými spory. Na tom nic nemění ani skutečnost, že policista měl v minulosti řešit v rámci výkonu svého povolání přestupkové jednání, který se dopustil druhý syn žalobce. Jiné důvody nevěrohodnosti ostatně nebyly v řízení zjištěny ani dokládány.
73. Skutečnost, že policisté jsou zaujatí kvůli nestandardnosti použití donucovacích prostředků a možným následkům v případě neuznání viny žalobce, je ničím podloženým tvrzením. Jak již bylo uvedeno, není zřejmé, že by bylo v tomto směru pochybení policistů v jiném řízení vysloveno a ani žalobce nic konkrétního netvrdí a nedokládá. Zaujatost správních orgánů pak nelze dovozovat pouze z toho, že skutkovou verzi nepřebírají, přičemž dospějí na základě volného hodnocení důkazů k opačnému závěru ohledně skutkového stavu a věrohodnosti svědeckých výpovědí.
74. Z obsahu protokolu o ústním jednání není zřejmé, že by správní orgán pokládal kapciózní otázky, resp. policisty úskočně naváděl k podání výpovědi v neprospěch žalobce. Je logické, že vede řízení vůči obviněnému, což znamená, že jednotlivé otázky se budou vztahovat k jeho osobě, a to ve vazbě na povahu přestupkového jednání a skutečnosti, které musí být v tomto směru prokázány. Věrohodnost svědecké výpovědi policistů (zejména policisty J.), pak byla ze strany správních orgánů posuzována, a to ve vazbě na okolnosti, které vyšly v řízení najevo. Skutečnost, že takové hodnocení neodpovídá skutkové verzi žalobce a jím uplatněným námitkám, nemůže sama o sobě vést k záměru o zaujatosti úřední osoby.
75. Ohledně pátého žalobního bodu, v němž žalobce namítl **nepřiměřenou výši uloženého správního trestu**, krajský soud uvádí následující. Obecně vzato lze konstatovat, že správní orgány odvinuly výši trestu od sazby odvozené od nejprísněji trestného přestupku, tedy za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (viz přestupek popsáný v bodě 4. prvostupňového rozhodnutí), za který je možno uložit pokutu ve výši od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od 12 do 24 měsíců. Tato úvaha je zcela zákonná a správná (viz k tomu sankční část normy v § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu). Dále se správní orgány zabývaly hodnocením polehčujících a přitěžujících skutečností, kterými se správní orgány detailně zabývaly. Hodnocení těchto okolností ve vztahu k výši uloženého správního

trestu je tedy zcela přezkoumatelné, přičemž rozhodující roli při ukládání trestu hrála nepochybně skutečnost, že šlo o více přestupků spáchaných v souběhu a nešlo o žádná marginální porušení pravidel silničního provozu.

76. Uložená výše pokuty (31 000 Kč) a zákaz činnosti v délce 15 měsíců lze označit za tresty uložené mírně nad spodní hranicí zákonného rozpětí. Žalobce nemá nárok na to, aby byla pokuta uložena na spodní hranici stanovené zákonem nebo dokonce pod ní, přičemž takový postup skutkové okolnosti případu rozhodně neodůvodňují.
77. Pokud se jedná o zohlednění majetkových poměrů (nezjištění úpadku), je především na obviněném, aby je správnímu orgánu doložil, pakliže je považuje v tomto ohledu za relevantní. Pokutu ve výši 31 000 Kč však nelze bez dalšího považovat za likvidační, a to zejména za předpokladu, že může být hrazena ve splátkách, jak bylo ostatně prvostupňovým orgánem výslovně uvedeno. Dané úvahy pak byly velmi podrobně rozvedeny v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
78. Souhrnně vzato krajský soud neshledal ve vztahu k uložení správního trestu ani nepřezkoumatelnost, ani nezákonnost správní úvahy, přičemž uložené správní tresty považuje za zcela přiměřené okolnostem přestupkového jednání žalobce i jeho osobě.

VIII. Závěr a náklady řízení

79. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
80. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.